

Rom befäster synen – nummer fyra

Återupplivande av gamla kontroverser: Striden om den profetiska tolkningen inom adventismen

Jeff Pippenger
2024-08-08

Vi har blivit förvarnade om att ”gamla stridsfrågor” skulle återupplivas i de sista dagarna.

”I historien och profetian skildrar Guds ord den långvariga striden mellan sanning och villfarelse. Den striden pågår alltjämt. Det som har varit skall upprepas. Gamla stridsfrågor skall åter väckas till liv, och nya teorier skall ständigt uppstå.” Selected Messages, bok 2, s. 109.

Oundvikligen var dessa gamla kontroverser ett sataniskt försök att undergräva det moderna Roms roll, ty det är den påvliga Rommakten i de sista dagarna som upprättar synen. Det finns flera exempel på detta faktum i adventismens historia. Det första var kontroversen mellan protestanterna och milleriterna, sådan den framställs på 1843 års pionjärschema. Den enda hänvisningen på det heliga pionjärschemat från 1843, vilket ”var lett av Herren och inte borde ändras”, som inte var en direkt hänvisning till en profetisk sanning i Guds ord, var framställningen av milleriternas kontrovers med den tidens protestanter. Protestanterna identifierade ”ditt folks rövare” i Daniel kapitel elva, vers fjorton, som Antiochus Epifanes, medan milleriterna visste att det var Rom.

”164 Antiochus Epifanes död, som naturligtvis inte reste sig upp mot furstarnas Furste, eftersom han hade varit död i 164 år innan furstarnas Furste föddes.” 1843 års pionjärdiagram.

Därefter uppstod meningsstriden mellan James White och Uriah Smith om den rätta identifieringen av ”kungen i norr” i Daniel kapitel elva. James hade rätt när han identifierade ”kungen i norr” i de avslutande verserna i Daniel elva som det påvliga Rom, eller, som jag kallar det, det moderna Rom. Smith hävdade att ”kungen i norr” i Daniel kapitel elva, vers trettiosex, var det ateistiska Frankrike.

”VERS 36. Och kungen skall handla efter sitt eget behag; och han skall upphöja sig själv och förhäva sig över varje gud, och han skall tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och han skall ha framgång till dess att vreden har fullbordats; ty det som är beslutat skall ske.

”Den kung som här introduceras kan inte beteckna samma makt som senast omtalades, nämligen påvemakten; ty beskrivningarna stämmer inte om de tillämpas på den makten.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith införde sin egen ”privata tolkning” när han förklarade: ”Den kung som här introduceras kan inte beteckna samma makt som senast omtalades, nämligen den påvliga makten; ty specifikationerna stämmer inte om de tillämpas på den makten.” Guds Ord sviker aldrig, och det är grammatiskt felaktigt att använda en mänsklig utsaga för att förneka textavsnittets tydliga grammatiska struktur. Versen säger ”och kungen”, vilket kräver att den kung som identifieras är

samme kung som framställs i det föregående avsnittet. Det finns inga belägg för en ny kung, och Smith bekräftar att den ”samma makt som senast omtalades” var den ”påvliga makten”. Han medger i sin bok att från vers trettioett till vers trettiofem är det den påvliga makten, och utan några grammatiska belägg som identifierar en ny kung i vers trettiosex hävdar han helt enkelt att verserna efter vers trettiofem inte återger den påvliga maktens profetiska kännetecken. Han inför därför sin uppfattning om Frankrike.

När Smith behandlar vers fyrtio tvingar den bristfälliga profetiska grundval som han har uppfört genom sin privata tolkning honom att urskilja ett trepartskrig, vilket genom hans förmodanden identifierar kungen i söder som Egypten, som i versen ”stöter” mot Frankrike, och Turkiet identifierar han som kungen i norr, som också kommer mot Frankrike. Den tillagda mänskliga tolkningen bygger en profetisk modell som får Smith att identifiera ett bokstavligt Harmagedon, där Turkiet marscherar till Jerusalem och markerar slutet på människans nådatid när Mikael träder fram. Många böcker i adventismens historia har skrivits och korrekt påvisat felslutet i en sådan tillämpning.

Syftet med denna artikel är inte att behandla frukterna av Uriah Smiths privata tolkning, utan endast att identifiera den kontrovers som följde när han började främja sin privata tolkning; ty när James White motsatte sig hans felaktiga uppfattning blev den ännu en stridsfråga inom adventismen, där den korrekta identifieringen av Rom angreps genom en falsk tillämpning.

Det förekom också den långdragna striden om ”det dagliga” i Daniels bok, när laodiceisk adventism antog den avfälliga protestantiska uppfattningen som identifierade ”det dagliga” i Daniels bok som Kristi helgedomstjänst, i motsats till den fastslagna grundsanningen att ”det dagliga” var en symbol för det hedniska Rom.

”Sedan såg jag angående det ”dagliga” (Daniel 8:12), att ordet ”offer” hade tillagts genom människors visdom och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ”dagliga”; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. Tiden har inte varit ett prov sedan 1844, och den kommer aldrig mer att bli ett prov.” Early Writings, 74.

Vid ändens tid, år 1989, när de sista sex verserna i Daniel elfte kapitel blev upplåsta, erkändes kungen i norr vara det påvliga Rom, alldeles såsom James White tidigare hade identifierat det i sin kontrovers med Uriah Smith. White hade tillämpat metodiken ”rad på rad” när han bemötte Smiths felslut. White hävdade att om den sista makt som framställs i Daniel två, och den sista makt som framställs i Daniel sju, och den sista makt som framställs i Daniel åtta alla var Rom, då är, på tre vittnens linjer, den makt som går mot sitt slut i Daniel elva Rom, inte, såsom Smith påstod, Turkiet.

Den tredje ängelns profetiska rörelse, som började 1989, ställdes kort efter den 11 september 2001 inför en kontrovers rörande Joel kapitel ett. Inom de fem första verserna identifierar två vittnen, först släktledens, sedan insekternas, en fortskridande förstörelse som Rom har åsamkat adventismen. ”De druckna” i profetian är enligt Jesaja de ”bespottare som härska över Jerusalem”.

De vaknar i det fjärde och sista släktledet. Den fortskridande förstörelsen är en andlig förstörelse, ty den riktar sig till de sista dagarnas Jerusalem, och från upproret år 1863 och framåt har de laodiceiska sjundedagsadventisterna steg för steg druckit in Roms läror.

Detta är Herrens ord som kom till Joel, Pethuels son. Hör detta, ni gamla män, och lyssna, alla ni landets invånare. Har något sådant hänt i era dagar eller i era fäders dagar? Berätta om det för era barn, och låt era barn berätta för sina barn, och deras barn för ett annat släkte. Det som gräshoppslarven lämnade kvar åt gräshoppan upp, och det som gräshoppan lämnade kvar åt gräsmaskarlarven upp, och det som gräsmaskarlarven lämnade kvar åt förtäraren upp. Vakna, ni druckna, och gråt; och jämra er, alla ni vindrickare, över det nya vinet, ty det har tagits bort från er mun. Joel 1:1–5.

Efter att de stora byggnaderna i New York City föll samman förstod man att det sena regnet då började ”stänka” och att den strid i Habackuks andra kapitel, som uppfylldes i milleritrörelsens historia, återigen var i gång. Striden gällde korrekt profetisk metodologi.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och hålla utkik efter vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna skynda åstad. Ty uppenbarelsen väntar ännu på sin bestämda tid, men vid slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, hans själ är uppbåst; den är inte rättsinnig i honom. Men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Ja, därför att han handlar trolöst genom vinet, är han en högmodig man, som inte stannar hemma; han vidgar sitt begär såsom dödsriket och är såsom döden och kan inte bli mättad, utan samlar till sig alla folk och hopar till sig alla nationer. Habackuk 2:1–5.

Prövningen i Habackuk två var en förebild för prövningen av de etthundrafyrtiofyra tusendens rörelse, vilken började när den mäktige ängeln i Uppenbarelsboken kapitel arton steg ned den 11 september 2001. Då började en strid mellan dem som stod på adventismens grundvalar, sådana de framställs på 1843 års pionjärdiagram, och dem som i Habackuk överträder ”genom vin” och som var Joels ”drinkare”, vilka då ”vaknade”, endast för att få det ”nya vinet” avskuret från sin ”mun”.

Det hebreiska ordet ”tillrättavisad” i vers ett betyder ”argumenterade med”. Det argument som gavs åt de milleritiska väktarna framställdes på 1843 års pionjärdiagram, vilket utarbetades i maj 1842 till uppfyllelse av dessa verser. En klass, som levde av sin tro, befann sig i strid om det profetiska budskapet om den närvarande sanningen för den perioden med en annan klass, som överträdde genom vin. Dessa är Joels drinkare, som vaknar och finner att vinet, en symbol för lära, har avskurits från deras munnar. De är Jesajas Efraims drinkare, som härskar över Jerusalem och är oförmögna att förstå den bok som är förseglad.

Ve över högmodets krona, över Efraims druckna, vilkas härliga skönhet är en vissnande blomma, som sitter på huvudet av de feta dalarna hos dem som är övervunna av vin! Se, Herren har en som är väldig och stark, som ett hageloväder och en fördärvande storm, som en flod av mäktiga vatten som svämmar över; han skall slå den till jorden med sin hand. Högmodets krona, Efraims druckna, skall trampas under fötter.... Stanna upp och häpna; ropa ut och ropa: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av stark dryck.... Hör därför

Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Ty Herren har utgjutit över er en djup sömns ande och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han övertäckt. Och hela synen har blivit för er som orden i en bok som är förseglad, vilken man räcker åt en som är lärd och säger: ”Läs detta, jag ber dig”; och han säger: ”Jag kan inte, ty den är förseglad.” Och boken räcks åt den som inte är lärd och man säger: ”Läs detta, jag ber dig”; och han säger: ”Jag är inte lärd.” Jesaja 28:1–3, 14; 29:9–12.

Habackuks argument mellan Efraims drinkare och dem som vandrar i tro på Guds profetiska ord identifieras uttryckligen som striden om rätt kontra felaktig metodologi i Jesajas vittnesbörd, ty Jesaja visar att det är metodologin ”rad på rad” som får drinkarna att snava och ingå ett dödsförbund.

Men också dessa raglar av vin, och genom starka drycker far de vilse; prästen och profeten raglar av starka drycker, de är överväldigade av vin, de far vilse genom starka drycker; de felar i synen, de vacklar i domen. Ty alla bord är fulla av spyor och orenlighet, så att ingen plats är ren. Vem vill han lära kunskap, och vem vill han få att förstå läran? Dem som just avvants från mjölken, dem som just tagits från bröstet. Ty bud på bud måste det vara, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet. Ja, med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk. Han som sade till dem: Detta är vilan, låt den trötte få vila; detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Så blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet, för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Hör därför Herrens ord, ni bespottare, ni som råder över detta folk i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi gjort en överenskommelse; när den översvämmande gisseln far fram, skall den inte nå oss. Ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och i falskheten har vi gömt oss. Jesaja 28:7–15.

Jesaja identifierar därefter vad Gud lade in i Habackuks stridsfråga, vilket skulle medföra dom över drinkarna, och det var grundstenen, den ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex, vilken var den första tidsprofetia som Gabriel och änglarna ledde William Miller att förstå.

Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion en sten till grund, en prövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval; den som tror skall inte hasta. Och jag skall göra rätten till mätsnöre och rättfärdigheten till lod; och haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället. Och ert förbund med döden skall bli omintetgjort, och er överenskommelse med dödsriket skall inte bestå; när den översvämmande gisseln drar fram, då skall ni bli nedtrampade av den. Jesaja 28:16–18.

Kort efter att Herren hade lett sitt folk tillbaka till de gamla stigarna, uppstod från och med den 11 september 2001 en grupp som hade deltagit i rörelsen och som fastställde att Joels fyra insekter representerade islam i det tredje ve. När metodiken ”rad på rad” hade öppnats för Guds folk i den sista generationen, blev en viktig profetisk regel erkänd. Den regeln är profetians trefaldiga tillämpning, och den grupp som fastställde att Joels fyra generationer representerade islam i det tredje ve, tillämpade felaktigt regeln om profetians trefaldiga tillämpning för att upprätthålla sin felaktiga tolkning.

Sedan, under tidsperioden 2014, tilläts Satan få tillträde till denna rörelse genom den homosexuella "woke"-agendan från Storbritannien och Australien, vilken grundade sitt angrepp på en falsk tolkning av den historia som framställs i Daniel kapitel elva, verserna ett till femton. De prohomosexuella ledare som infiltrerade och angrep denna rörelse hävdade slutligen att adventismen behövde be om ursäkt till påven i Rom för att den påstått hade riktat falska anklagelser mot antikrist, påven i Rom. Syftet med detta angrepp var att döda rörelsen, och i synnerhet att åstadkomma förvirring kring just det avsnitt (Daniel 11:1–15) där "ditt folks våldsvarkare" identifieras.

Alla dessa kontroverser var ett försök av Satan att förvirra symbolen för det påvliga Rom. Det finns ingenting nytt under solen, enligt den visaste man som någonsin levde. I dag bygger kontroversen åter på identifieringen av Rom, symboliserat som "ditt folks rövare". Den nya och privata tolkningen hävdar att "ditt folks rövare" är Förenta staterna, och därmed är de uppenbarligen omedvetna om att detta är identiskt med den allra första kontroversen mellan milleriterna och protestanterna, samt om det gamla ordspråk som tillskrivs 1500-talsförfattaren John Heywood och som lyder: "Ingen är så blind som den som inte vill se." En annan variant av hans uttryck är: "Ingen är så döv som den som inte vill höra." De flesta känner sannolikt inte till att detta uttryck tillskrivs Heywood, och de förstår inte heller att Heywoods formulering härrör från bibelställen sådana som återfinns hos Jeremia och Jesaja och som citerades av Jesus i Nya testamentet.

Hör nu detta, du dåraktiga folk, utan förstånd, som har ögon men inte ser, som har öron men inte hör. Jeremia 5:21.

Det är Daniels "ogudaktiga" och Matteus "oförståndiga jungfrur" som inte förstår "kunskapens tillväxt". Kunskapens tillväxt år 1989 var i första hand insikten att de sista sex verserna i Daniels elfte kapitel identifierar påvedömetts slutliga uppgång och fall, eller vad jag benämnde det moderna Rom. Verserna identifierar Förenta staterna, men endast Förenta staternas relation till påvemakten. De "ogudaktiga" och "oförståndiga" ställs i kontrast till de "visa", och de visa i den yttersta tiden har förståelse för kunskapens tillväxt år 1989. De oförståndiga är de som har ögon men inte ser, och öron men inte hör.

Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Här är jag; sänd mig. Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå, och se och se, men inte fatta. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tröga och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade. Jesaja 6:8–10.

De människor som tilltalas i Jesaja kapitel sex är de som bekänner sig stå i budskapet om "den närvarande sanningen", vilket kom den 11 september 2001, ty Jesaja sex utmärker denna passage såsom inträffande när "hela jorden är full av Herrens härlighet". Jorden upplystes av Guds härlighet när ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned, när New York Citys stora byggnader störtades omkull genom en beröring från Gud.

Det år då kung Ussia dog såg jag också Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och släpet på hans mantel fyllde templet. Ovanför honom stod seraferna; var och en hade sex vingar: med

två övertäckte han sitt ansikte, med två övertäckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är Herren Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Och dörrposterna skakade av hans röst som ropade, och huset fylldes av rök. Jesaja 6:1–4.

Syster White förbinder ängelns förkunnelse med den händelse som utmärker när ängeln i Uppenbarelseboken kapitel arton upplyser jorden med sin härlighet.

”När Gud stod i begrepp att sända Jesaja med ett budskap till sitt folk, lät han först profeten i en syn blicka in i det allra heligaste i helgedomen. Plötsligt tycktes templets port och det inre förhänget lyftas upp eller dras undan, och han fick tillåtelse att skåda in i det allra heligaste, där inte ens profetens fötter fick träda in. Framför honom framträdde en syn av Jehova, sittande på en tron, hög och upphöjd, medan härligheten från hans släp fyllde templet. Runt omkring tronen stod serafer som väktare kring den store Konungen, och de återkastade den härlighet som omgav dem. När deras lovsånger genljöd i djupa toner av tillbedjan, skälvde portens pelare, som om de skakats av en jordbävning. Med läppar obesmittade av synd frambar dessa änglar Guds lov. ’Helig, helig, helig är Herren Sebaot’, ropade de; ’hela jorden är full av hans härlighet.’ [Se Jesaja 6:1–8.]”

”Seraferna omkring tronen är så uppfyllda av vördnadsfull bävan när de skådar Guds härlighet, att de inte för ett ögonblick ser på sig själva med beundran. Deras lovprisning tillhör Herren Sebaot. När de blickar in i framtiden, då hela jorden skall vara fylld av hans härlighet, återljuder den triumferande sången från den ene till den andre i melodisk sång: ’Helig, helig, helig är Herren Sebaot.’” Gospel Workers, 21.

Jesaja, som representerar Guds folk under förseglingstiden som började den 11 september 2001, fick ett budskap att bära till ett folk som hade ögon men inte valde att se, och öron men inte valde att höra. Jesus, som Alfa och Omega, åskådliggör slutet på de etthundrafyrtiofyra tusens förseglingstid genom dess början. Vid slutet skall det åter finnas en budbärare, representerad av Jesaja, som bär ett budskap till ett folk som väljer att inte se och höra. Detta budskap kommer att frambringa den slutliga reningen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Budskapet är sanningens ord, som förs fram ur Guds profetiska vittnesbörd. Detta profetiska vittnesbörd är den ”syn” som upprättas genom den makt som symboliseras som ”rövarna av ditt folk”.

I nästa artikel kommer vi att ta var och en av dessa kontroverser och lägga dem över varandra på ett rad-på-rad-sätt. Milleritlinjen, Smiths och Whites linje, ”det dagliga”-linjen, ”konungen i norr”-linjen år 1989, Joels insektslinje och den nuvarande kontroversen. Sex gamla kontroverser, vilka, när de betraktas rad på rad, tydligt bekräftar sanningen i den första kontroversen, vilken framställs på pionjärkartan från 1843. Den sanningen är att Rom är ”ditt folks rövare”, som upphöjer sig själva, och som faller, och stadfäster synen.

”Jag har sett att 1843 års karta leddes av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74.

Att förkasta sanningarna på den tavlan är att samtidigt förkasta Profetians Andes auktoritet, och tavlan fastslår att det är Rom, inte Förenta staterna, som upprättar ”synen”, den syn om vilken Salomo undervisar oss att utan den ”synen” skall Guds folk gå under.

”Satan är ... ständigt verksam med att tränga in det falska — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd verkningslöst. ”Där profetisk uppenbarelse saknas blir folket tygellöst” (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att arbeta listigt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevas folks förtroende för det sanna vittnesbördet.

”Ett hat mot Vittnesbörden kommer att upptändas, ett hat som är sataniskt. Satans verkningar kommer att vara att rubba församlingarnas tro på dem, av detta skäl: Satan kan inte ha så fri bana att införa sina bedrägerier och binda själar i sina villfarelser, om Guds Andes varningar och tillrättavisningar och råd blir hörsammade.” Selected Messages, bok 1, 48.

”Han som ser under ytan, som läser alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: ’De är inte bedrövade och bestörta på grund av sitt moraliska och andliga tillstånd.’ Ja, de har valt sina egna vägar, och deras själ finner behag i deras styggelser. Jag skall också utvälja deras villfarelser och låta det de fruktar komma över dem; därför att när jag kallade, svarade ingen, när jag talade, hörde de inte; utan de gjorde det som var ont i mina ögon och valde det som jag inte hade behag till.’ ’Gud skall sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen,’ därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta,’ ’utan hade sin lust i orättfärdigheten.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: ”Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godtar era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig klokhets och syndar mot Jehova? O, det är en stor förförelse, en fängslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen misstar gudsfruktighetens sken för dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har fått överflöd och inte behöver något, medan de i verkligheten behöver allt.” Testimonies, band 8, 249, 250.